

Különleges intermedialis kísérletnek is tekinthető, ahogyan a szövegek és a térképek egymás mellett párbeszédbe lépnek egymással. Az irodalmi szöveg híján a térkép olykor rég eltűnt, de legalábbis radikálisan átalakult/jelenleg is átalakuláson áteső városrészeket ábrázol, így tehát egy olyan olvasónak, aki az irodalom felől szeretné olvasni a kötetet, és aki esetleg még nem is járt Kolozsvárott, ismeretterjesztő jelleget öltenek a térképes oldalpárok. Ami már intermedialis tartományokba lép, az nem más, mint az irodalmi szövegnek és a térképnek a valósághoz való viszonya. A tükrözés, a magában foglaltság, a valóságűség és a tájékozódás csupa olyan kulcsszavak, melyeket érthetünk egyaránt irodalmi szövegre és térképekre is. Az irodalom metaforái között nagyon rég jelen van az utazás, és így a térképészet is. Kettejük viszonyának legtermékenyebb olvasata talán akkor történhet meg, ha egyrészt a térképet az irodalmi szöveg megtelíti a valóság más dimenziójának elemeivel, ha kifejezi az ember viszonyát a nap mint nap bejárt személyes tereihez, ha hangsúlyozza a terek fontosságát, és narratívát alkot a terekbe oltott emlékezethez. Másrészt pedig az irodalmi szöveget bizonyos fikcionális rétegtől fosztjuk meg, ha saját történéseinek helyszínét helyezzük mellé, ekkor kiolvasható belőle mindaz a benyomás, tapasztalat, környezeti hatás, amire az olvasható szövegek támaszkodnak.³ Így erősíti egymást a kötet két fő szála. Amikor egy teret szépirodalmi szöveg terévé, helyszínévé teszünk meg, óvatosan és körültekintően érdemes végigvonulni annak a helynek a lehetséges metaforahálóján, konnotációs terén, történelmi szerepén, társadalmi összetettségén, érzelmi viszonyulásán, hogy ne uralkodjon el a bagatell nosztalgia, ne lehessen mindegy, hogy az adott szöveg *hol* játszódik. Ennek tükrében rajzolható meg egy egyenes, melynek egyik pólusa a város mint díszlet, míg másik pólusa a szöveg mint eszköz a város értelmezéséhez.

Mindent összevetve a válogatás egyrészt gazdagon és jól teljesítette, amit vállalt: reprezentatív szövegeket, szerzőket közöl, amelyek/akik jellemzően fontos és emblematikus terekkel és témákkal foglalkoznak. Az pedig, hogy fókusza laza, szerkezete és így a szövegek egymáshoz mért helye esetleges, kikerülhetetlen buktatója az ehhez hasonló válogatásköteteknek. A kötet egészéről ugyan nem állítható, hogy többet szeretne magáról állítani, mint hogy egy tematikus gyűjtemény, mégsem lesz ettől túlzottan esetleges vagy hívószó-centrikus. Felmerülhet, hogy a kulturálisan sokszínű város magyar nemzetiségű vagy magyar nyelven alkotó szerzőin túl más, például román szerzők Kolozsvár-képét is szerepeltethették volna a kötetben. Ez újabb ajtót nyithatna egy párhuzamos végtelenbe, miközben meglepően sok rokon érzelmre és tapasztalatra is rávilágíthatna egy ilyen válogatáskötet.

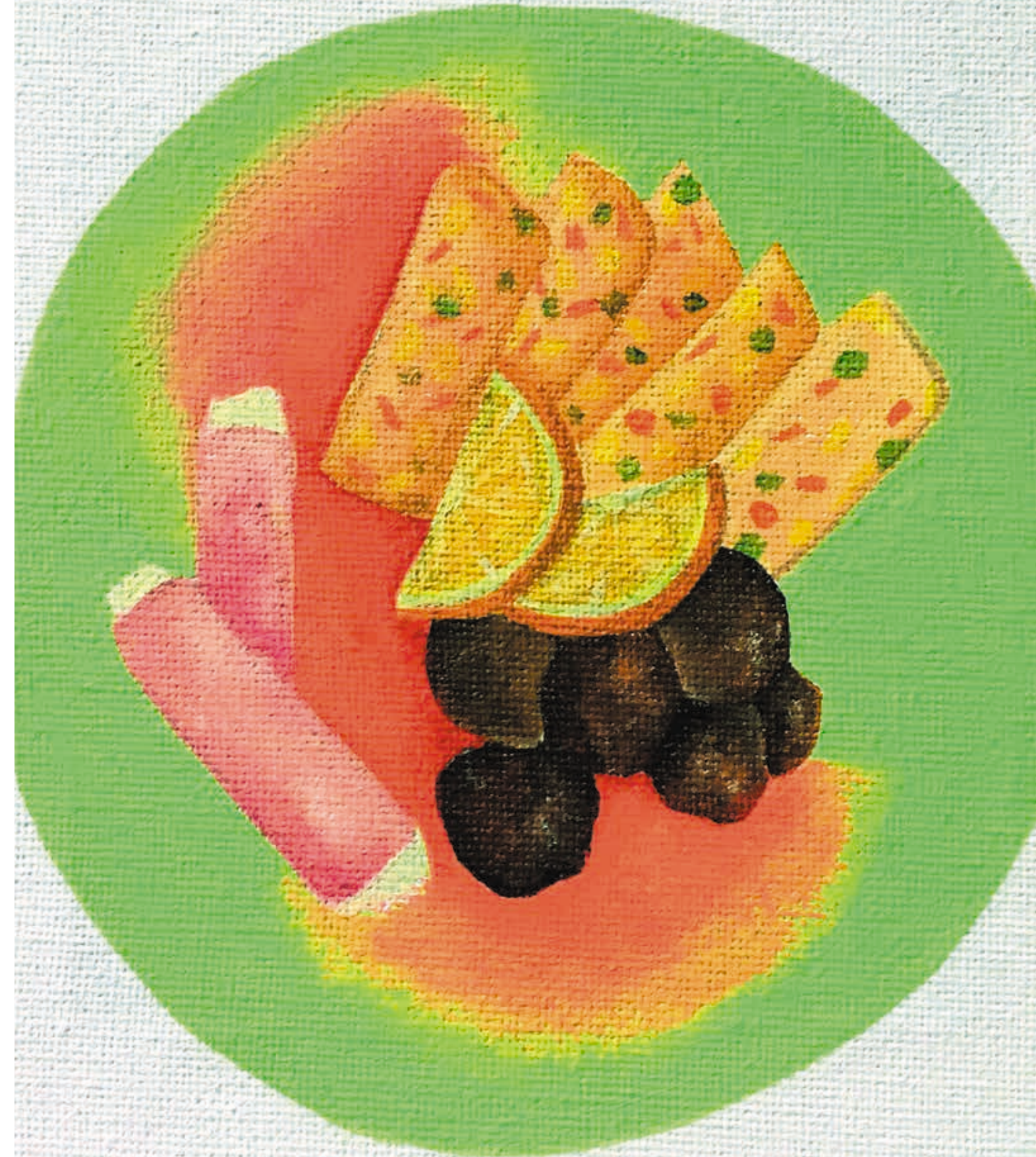

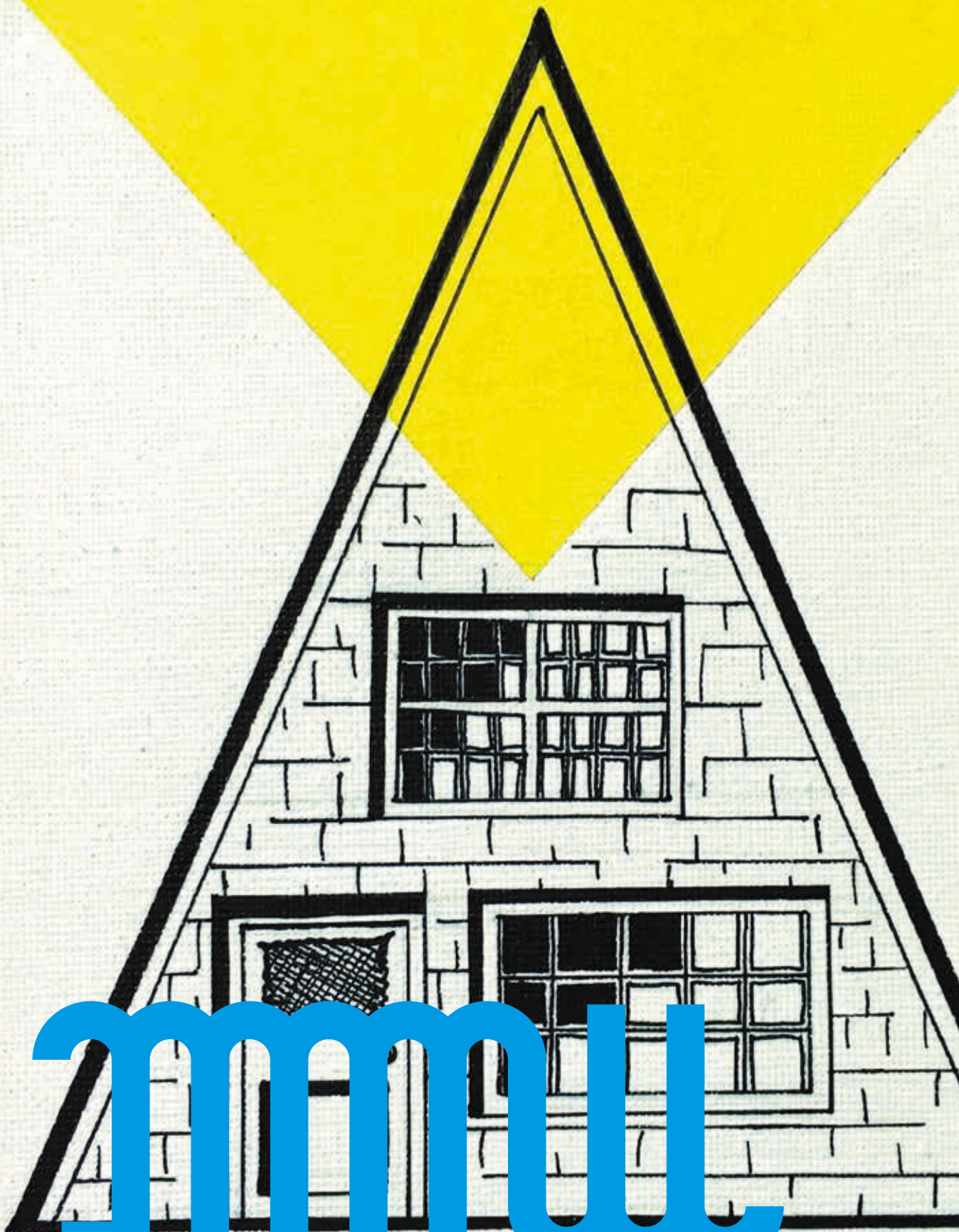
Steven Jesse Bernstein: Még több Zajt!

Egy olyan utcában lakom, ahol eszméletlen az autó- és a tehergépkocsi-forgalom.
 A gyárak zakatolnak és ontják a zajt egész álló nap és éjszaka.
 Kész csoda, hogy tudok verset írni, aludni, telefonálni,
 vagy egyáltalán a párom itt meglátogat. Kibírhatatlan zaj van.
 Percenként elhúz egy alacsonyan szálló repülő, akár egy kamikaze.
 Van ugyanis egy repülőtér az utca végén.
 A new age-esek azt állítják, hogy mi magunk választjuk ezeket a dolgokat,
 mert nem tudunk meglenni a repülő, autók, kamionok,
 vagy a szomszédjaink által keltett zaj nélkül.
 Lehet, hogy ez az igazság, és már létezni sem tudunk az esztelen, Istenverte zörejek nélkül.
 Talán már nem is lennénk képesek nélküle enni, alkotni vagy épp szeretni.
 Ki fogok tenni egy feliratot az ablakomra, ami így szól:
 Még több Zajt szeretnék! Vagy: Köszönöm a Zajt!
 Lehetséges, hogy ez már annyira létünk szerves része,
 hogy nélküle már az alap dolgokra sem lennénk képesek.
 Én tegnap éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludtam.
 Azonban az ablakot sem tudtam zárva tartani.
 Próbáltam azt már szinte a keretből kitépve bezárni, de nem ment.
 A végén már kalapáccsal a kezemben álltam az ablakpárkányon, fent a harmadikon, és ütöttem.
 De az ablak csak nem adta meg magát.
 A gyár üvöltött, a tehergépkocsik zúgtak,
 az egész világ egy pillanatnyi csendért fohászkodott,
 és csak azon állt a dolog, vajon be tudom-e csukni az ablakot.
 De nem voltam képes rá.
 A zaj része lettem, nem több.
 Aztán egy repülő húzott el a magasban, és az utasok kiintezettek az ablakból.
 - Köszönöm! Ordítottam teli torokból,
 majd a műszakváltó síp is megszólalt lent a gyárban.
 A munkások már sorban álltak a buszmegállóban és döbenten néztek engem,
 a kalapáccsal a kezemben, ott az ablakban.
 A fülembé szivacsot tömtem, de így sem bírtam pár percnél tovább a zajt.
 Végül két párna közé szorítottam a fejem.
 Minden este ugyanaz. És én imádom!
 Szükségem van rá! Nélküle nem is élhetnék!
 Ezt a költeményt sem írhattam volna meg. Köszönöm! Köszönöm a zajt!
 Üvöltöm és az ablak ide-oda csapódik, félig zárva, félig nyitva...

Fordította és rajzolta: Mester Csaba

muu

www.muut.hu

890 Ft

nka